

Příloha: Autorské zprávy a hodnocení poroty

1. cena: MATĚJ ŠEBEK, Nové divadlo pro Jindřichův Hradec

(FA ČVUT v Praze, vedoucí práce Ing. Tomáš Novotný, Ing. arch. Tomáš Zmek, Ing. arch. Jakub Koňata)

Autorská zpráva:

Tématem se stává mé rodné město Jindřichův Hradec. Chci navrhovat dům a volím úkol, o kterém se ve městě mluví už přes sto let, a mně osobně je vlastní. Stávající jindřichohradecká divadelní scéna, na kterou přijíždí soubory se svými zájezdními inscenacemi, je více tanečním sálem než divadlem. Divák, herec, mistr zvuku i rekvizitář trpí. Zahrada bývalého františkánského kláštera je na zvýšené terase držena původními zdmi ve své historické stopě. Františkáni už ji 70 let neobhospodařují. Místo, kdysi na okraji historického centra, je dnes sto metrů od nejživějšího jádra. Právě proto je zde posledních pár let oblíbené parkoviště pro 130 aut.

S klášterní zahradou se musí něco stát. Chci být architektem, navrhuji dům. S dědictvím klášterní zahrady je třeba zacházet kulturně. Revize současného stavu je zcela zásadní. Procházím staré podoby klášterní zahrady a objevuji strukturu velmi elegantně reagující na geometrii celého pozemku. Odkazem na původní řád vytvářím nový kulturní svět za zdí, ve kterém ční dům ukrývající divadlo se schopností otevírat se do okolí. Nová architektura jako protiváha kláštera, iniciátor aktivity v zahradě i zprostředkovatel kultivovaného/kulturního prostupu územím. Klášterní zahrada s novou dramaturgií. Stromořadí klesající k divadlu. Dětské hřiště. Důstojná lípa. Ovocný sad. Letní divadelní scéna. Klíčem řešení divadla je pasáž spojující ulici Miřovského s dvorem zapuštěným do klášterní zahrady. Architektura celého domu se snaží moderovat pocit uživatele - diváka. Příchod na představení ve večerním šeru od kláštera přes zahradu znamená blížít se k velkému oknu přímo do divadelního sálu. Lidé se usazují na svá místa. Následně divák sestoupí do dvora, který přechází v pasáž podél spodního foyer. Pokladny, šatny, bar a všudypřítomný klášter nad horizontem. Do sálu po schodišti středem celého prostoru. Horní foyer se dívá do ulice a klášter divák znovu objeví až ve chvíli, kdy vstoupí do sálu. Jeviště a velké okno. Těch několik významných minut před a po skončení divadelního představení, kdy se kulisou v sále stává architektura kláštera.

Divadlo bez zahrady nemůže existovat. Zahrada bez divadla nejspíš ano. Ne však v současném stavu. S klášterní zahradou se musí něco stát.

Hodnocení poroty:

Projekt nového divadla pro Jindřichův Hradec představuje kultivovaně, s citem pro genius loci a velmi kreativně zvládnuté zadání. Úryvek z anotace návrhu: „Jeviště a velké okno. Těch několik významných minut před a po skončení divadelního představení, kdy se kulisou v sále stává architektura kláštera,“ dokládá schopnost autora uvažovat o architektuře i z pohledu účelu takové stavby, tedy z pohledu návštěvy divadelní budovy a divadelního zážitku, který má do lidského života přinášet emocionální, citové a myšlenkové obohacení. Promyšlený architektonický a divadelní scénář tohoto návrhu je schopen takové prožitky iniciovat. Za zmínku stojí i prezentace návrhu, která je primárně neokázalá, nicméně graficky velmi kvalitní a soustředící se na podstatné prvky. Kultivované grafické zpracování a způsob prezentace, promyšlený architektonický a divadelní scénář a inspirativní práce s geniem loci zahrady bývalého kláštera porotu přesvědčily o kvalitách návrhu, aby se rozhodla udělit mu nejvyšší ocenění.

2. cena: LENKA LEVIČKOVÁ, Národní knihovna

(FA ČVUT v Praze, vedoucí práce Ing. arch. Michal Kuzemský)

Autorská zpráva:

Praha se stává skanzenem. Veřejné budovy se v centru vytrácí. Potřebuje restrukturalizovat. Knihovna má potenciál mobilizovat své okolí a vyčistit jej. Ideálním územím se stává dopravní propast mezi historickým centrem Prahy, Karlína a nábřeží řeky. Dříve zde stály hradby, dnes je to

další neprostopná zeď magistrály a silnic obklopující hotelový komplex Hilton a kanceláře. To generuje spoustu nefungujících míst. Místo čistím od neprostopných nájezdů, silnic utěšujících dosavadní tok lidí. Vybírám signifikantní postavení hotelu Hilton a přetvářím tento symbol krátkodobého pobytu na veřejnou funkci každodenně sloužící obyvatelům města. Využívám a Měním stávající hotel na Národní knihovnu. Navazuji na tradici umísťování veřejných staveb u řeky a počítám s vizí nové budovy České filharmonie na protějším břehu. Dříve jsme „chrámy páně“ měnili na divadla, celnice. Dnes využívám postavení „chrámu peněz“ hotelu a měním jej na „chrám paměti“ Národní knihovny. Ambice Nk je transformování instituce z informačního skladu na centrum kulturního dění, technologické inovace a toku myšlenek. Kniha se dostává do pozadí, přičemž v popředí stojí společnost, její setkávání, poznání nové technologie a práce s ní. Vytvářím prstenec těchto možností, který objímá centrální část se zkamenělou sochou knih, zodpovědně dostávající funkci knihovny. Racionální konstrukci hotelu přebírám a nastavuji jej skeletovým prstencem, který přemostuje celou budovu bývalého hotelu a rozšiřuje ji. Hotel zbavuji ornamentu a zvětšuji jeho vnitřní atrium. Vznikají atria a různé prostupy srkz celý prstenec. Archiv se propisuje do staré konstrukce hotelu, stává se těžištěm, zkamenělou sochou knih. Korunka knihovny je prázdná konstrukce otevřená alternativnímu využití. Dvojitá fasáda z luxfer a čirého skla vytváří polopropustnou scénu knihovny, vidíte jen siluety, občas i víc.

Hodnocení poroty:

Na zjištěné debaty o podobě a ideálním umístění Národní knihovny, čili na zásadní, dobře zvolené téma, reaguje autorka originálním řešením fiktivní recyklace existujícího urbánního celku. V promyšlené urbanistické strategii si za objekt proměny zvolila hotel Hilton, stavbu ze samého konce socialismu, odrážející už v sobě pozlátka nového politického uspořádání. Autorka vnímá, že současná Praha potřebuje překódovat a odvážně tak mění funkci jedné stavby s cílem „mobilizovat a vyčistit“ její okolí. Projekt je tak kvalitním příspěvkem do diskusí jak o budoucnosti pražských nábřeží, tak o smysluplnosti a umísťování nových veřejných staveb. Je také podnětným zamyšlením o náplni a fungování instituce Národní knihovny. Stávající konstrukci hotelového objektu autorka z velké části zachovává, ale doplňuje - jejími slovy - o zkamenělou sochu knih uvnitř (archiv) a skeletový prstenec různorodých funkcí zvnějšku. Vzniká tak přesvědčivá polotransparentní struktura velkého měřítka, ale disciplinovaného řádu a hravého detailu.

3. cena: MARIE ŠTEFANOVÁ, Atlas prázdná
(UMPRUM, vedoucí práce doc. Mgr. akad. arch. Roman Brychta)

Autorská zpráva:

Atlas prázdná funguje společně se třemi mapami o rozměrech 1,2x1,2m jako průvodce po prázdné krajině okolo Libavska. Navržená trasa je v nich zobrazena tučnou červenou čarou. *Atlas* každé z asi 240 míst, které cesta spojuje, vidí jako malé (a možná nevýznamné) součástky ve větším a důležitějším společenském příběhu. Ke každému takovému místu, ať už jde o odvodňovací meliorace, osamělé stromy v polích, křížky, meze, staré či nové rybníčky ale také opuštěné chátrající vesnice či sovětské bunkry, přidávám v knize komentář. Snažím se na základě starých map či rozhovorů s místními tyto jednotlivé součástky do příběhu zasadit a vysvětlit. Navrhovaná trasa prochází krajinou, kterou přejmenovávám podle toho, k čemu po 70 letech od odsunu dospěla. Začíná v *Kulturní poušti*, kde nás provází kolektivizací scelenými obrovskými lány, dnes chemicky obdělávanými zemědělskými podniky vzešlých z JZD. V místní půdě chybí drobní živočichové a důležité živiny, které chemie nebude moci donekonečna nahrazovat. Část pojmenovaná *Kůrovcová apokalypsa* nás zavede do holin, které zbyly po kůrovcem a vichřicí zničených lesích nad pramenem Odry. Smrková monokultura kdysi zadržela mnoho vody, dnes ale chybějící stromy nemohou zabránit jejímu odparu z půdy a pramen veletoku se tak postupně tenčí. V kapitole *Zbytky mezí* potkává trasa pár remízků a mezí, které tu kdysi místní lidé po generaci budovali a které velké stroje nestačily rozorát. V části *Konec světa* kniha vypráví smutné příběhy obcí a jejich obyvatel, kteří se v pozdních čtyřicátých letech ocitli na území vojenského újezdu později okupovaném sovětskou armádou. K vidění tady jsou Sověty opuštěné vojenské objekty i pozoruhodné městečko Město Libavá, kde se o urbanismus vojensky racionálně starala pouze armáda. Cestu uzavírá typicky sudetské *Údolí chatařů a tábořišť*, která po odsunu Němců jako vylidněné oblasti lákala obyvatele měst k rekreaci.

Hodnocení poroty:

Meziarchitektura. Okamžik pěšiny, bezčasí přítomnosti s podvědomím minulosti. Meziprostor. Asi dvě stě čtyřicet míst prázdné krajiny okolo Libavska navlečených na tenké červené linii. Prázdno po Němcích, po Rusákách. Prázdno po chemickém zemědělství, prázdno po kůrovci, prázdno po mezích, prázdno po konci světa. Atlas prázdná.

A samozřejmě pak chataři a chalupáři, ti jsou vždycky po konci všeho.

Čestné uznání: ADAM NOVOTNÍK, Virtuální akademie

(FA ČVUT v Praze, vedoucí práce doc. Ing. arch. Miloš Florián, Ph.D., Ing. arch. Lukáš Kurilla, Ph.D.)

Autorská zpráva:

Virtuální realita jako médium zprostředkovávající obklopující prostorový vjem je novou oblastí tvorby prostoru, která nabízí velký potenciál. Jako každé nově se šířící médium, tak i virtuální realita v současnosti hledá svůj vyjadřovací jazyk a význam – v podstatě formu a funkci digitálního prostoru. Diplomová práce vychází z úzkého vztahu mezi prostorem a tvorbou vzpomínek v lidské paměti. Této spojitosti využívají různé paměťové techniky např. paměťové paláce. Ty usnadňují lidem uložení velkého množství informací do dlouhodobé paměti a jsou využívány například pro učení se cizích jazyků. Paměťové paláce fungují na principu mnemotechnických pomůcek fiktivně umístěných v myšleném prostoru. V rámci diplomové práce jsem navrhl prostor paměťového paláce ve virtuální realitě, vytvořený na základě zpracované teorie digitálního prostoru a analýzy paměťových technik.

Funkčnost a efektivita návrhu byla ověřena na skupině lidí, kterým bylo umožněno digitálním prostorem procházet. V rámci prvního testu dosáhly subjekty o 28 % lepších výsledků, když se učily z prostředí Virtuální Akademie, než když se učily běžným způsobem z textu. Získaná data a poznatky byly vyhodnoceny a na jejich základě byl navržen nový prototyp a vylepšená metodika testování. Pro získání komplexnějších znalostí o aplikaci metody paměťového paláce ve virtuální realitě je potřeba ještě dalších testů. Troufám si však tvrdit, že tato diplomová práce poskytuje dobrý základ pro další výzkum a dokazuje, že celý koncept Virtuální Akademie je nosnou myšlenkou a potenciálně velmi efektivní novou metodou učení se.

Hodnocení poroty:

Porotu zaujal výběr tématu práce, která řeší návrh prostoru pro virtuální realitu s přesahem mimo obor architektury. Diplomant v práci navrhuje a následně virtuálně prezentuje prostor s vloženými mnemotechnickými pomůckami ve snaze zjistit, zda jím vytvořený prostor povede k větší schopnosti člověka zapamatovat si stanovené podněty. Konstrukci prostoru diplomant znovu upravuje na základě testování prvního modelu. Je škoda, že předložená práce není přesvědčivě dokumentována způsobem, kdy by bylo možné zobecnit konkrétní výsledky výzkumu, i když její koncepční a grafická podoba je velmi zdařilá. Uznání porota autorovi udělila za jeho zájem a schopnost posouvat hranice myšlení ve stále se vyvíjejícím oboru virtuální reality.

Zvláštní cena Českých center: MATĚJ ČUNÁT, Děčín 2070 – Vize pro Shrinking city

(Fakulta umění a architektury TUL, vedoucí práce doc. Ing. arch. Akad. arch. Jiří Klokočka)

Autorská zpráva:

Město Děčín se potýká od roku 1989 s úbytkem obyvatel, je tak typickým příkladem smršťujícího se města. Město skýtá mnoho kvalit a nevyužitých potenciálů, ale postrádá ucelenou představu jak se má vyvíjet. Proto stanovuji vizi vývoje města, která bude aspekt smršťování vnímat jako potenciál.

V masterplanu vymezují zastavěné území, které je klíčové pro fungování Děčína. Stávající zastavěné území propojují a posilují rozvojovými plochami, které využívají principů lineární zástavby a v rámci omezených investičních prostředků maximalizují dopad na veřejný prostor a strukturu města. Městské fragmenty jsou tak propojeny rozvojovými plochami v jeden celek.

Navrhují novou síť parků, které fungují jako zelená síť města. Obklopí stávající městská jádra a propojí Děčín s okolní krajinou tak, aby se město opravdu stalo městem v přírodě a horách.

V parcích budou běžecké trasy, cyklostezky a hřiště. Děčín se tak stane městem volnočasových aktivit a sportu.

Vymezují demoliční území pro vnější smrštění. Klíčová vlastnost pro shrinking city je přiměřená velikost, která redukuje náklady města. Sídliště daleko od centra města jsou redukovány a stávají se z nich původní vesnice, které mohou fungovat jako samostatná sídla. Zároveň obyvatelé z těchto míst mohou dosídlit sídliště blíže centru a udržet jejich hustotu na přiměřené úrovni.

Dále vymezují degradační plochy, které mají za následek vnitřní smrštění. Jedná se o brownfieldy v centru města, které budou procházet neřízenou destrukcí. Při přechodu na nová odvětví a nemožnosti splavnění Labe dojde k úpadku průmyslu, továrny v centru města tak pravděpodobně zaniknou. To ale přinese příležitost postupné rekultivace území a jeho proměny na les. Aby nevznikaly izolované ostrovy rekultivované zeleně ve městě, je zavedena síť parků, která zelené ostrovy propojí a vytvoří integrovanou vnitřní městskou krajinu.

Hodnocení poroty:

Projekt „Děčín 2070 - Vize pro Shrinking city“ přináší originální příspěvek k v současnosti aktuálnímu tématu rozvoji měst a sídel, kdy v některých oblastech začíná zodpovědné přemýšlení o udržitelném rozvoji i úvahou o demolicích problematických nebo opuštěných čtvrtí a území. Rozumný a udržitelný rozvoj našich sídel je základním předpokladem jejich budoucí existence, atraktivity, možností, a tedy i rozumného demografického vývoje a udržení života.

Návrh se snaží problematiku na příkladu města Děčína pojmenovat, vytvořit určitá témata a navrhnout konkrétní opatření v horizontu několika let či desetiletí. Některé myšlenky jsou z pohledu poroty diskutabilní, ale v rámci diplomního projektu možné.

Grafické zpracování a prezentace vybraných témat z celé široké problematiky je ilustrativní a přesvědčivé.

Zvláštní cena Cegra - ArchiCAD: ANDREA ŠETINOVÁ, Vřídelní kolonáda Karlovy Vary
(FA ČVUT v Praze, vedoucí práce doc. Ing. arch. Boris Redčenkov)

Autorská zpráva:

Karlovy Vary I Vřídelní kolonáda
urbanismus

Veřejný prostor v Karlových Varech byl vždy soustředěn okolo vývěřů pramenů. Vývěř Vřídla, tryskající do výšky dvanácti metrů, je krytý lehkým skleněným pavilonem. Stává se tak součástí lázeňské promenády a dominantou celého území. Kolonáda je situována pod kostelem sv. Máří Magdalény, poloha vyplynula z morfologie města.

Proluka u kostela sv. Máří Magdalény je dostavěna řadou městských domů, nová zástavba částečně kopíruje půdorysný tvar původních domů. Na levém břehu řeky Teplé je doplněna liniová zástavba. Podél domů je obnoven průchod podél řeky a vzniká nábřeží. Dopravní řešení je založeno na předpokladu omezení dopravy a celkového dopravního zklidnění místa. Celé území je řešeno jako pěší zóna. Divadelní náměstí se stává živým veřejným prostorem.

návrh

Zastřešení výtrysku termálního pramene je pro Karlovy Vary specifické a ve světě nemá obdoby. Uzavření Vřídla je dáno především ochranou okolních budov před termální vodou rozpuštěnou ve vzduchu. Zároveň uzavřením výtrysku v pavilonu vzniká léčivé mikroklima. Výtrysk Vřídla je umístěn do proskleného pavilonu na hranu nábřežní zdi - dostává se tak do centra veřejného prostoru.

Hmota kolonády navazuje na schodiště pod kostelem sv. Máří Magdalény. Proporce kolonády částečně vycházejí s rozměrů Mlýnské kolonády. Jednoduchá subtilní konstrukce kolonády je tvořena prefabrikovanými železobetonovými sloupy a deskou. Povrch je navržen ze světlého pohledového betonu. Pro ochranu před povětrnostními podmínkami jsou její části prosklené.

Prostor pod Vřídlem se stává součástí kolonády. Centrem prostoru je fontána Vřídla, které do podzemí propadá z úrovně pavilonu. Propadající voda symbolizuje počátek koloběhu termální vody, kdy je dešťová voda vsakována několik tisíc metrů do země a začíná proces

přeměny na termální vodu. Expozice dále popisuje celý proces vzniku. V podzemí se dále nachází multifunkční sál.

Hodnocení poroty:

Porota ocenila kultivovanost návrhu, který citlivě doplňuje stávající urbanistickou strukturu zástavby v centrální části lázeňského města Karlovy Vary. Autorka na místo původního pavilonu vkládá novou subtilní linii kolonády a skleněného kubusu vřídla, aby umožnila zpřístupnění a průchodnost obou nábřeží teplé. Dostavbou proluk reguluje stávající a vytváří i nové veřejné prostory určené přednostně pro pěší. Zajímavé je koncepčně pojaté stékání vody vřídla do foyer podzemních prostor, kde je navíc návštěvníkům nabídnuta expozice pramenů s historickým podzemím a multifunkčním sálem. Řešení výškového zlomu před kostelem sv. Máří Magdalény pomocí vysoké opěrné zdi porota nepovažuje za adekvátní.

Zvláštní cena společnosti Heluz: ANDREA PERNICOVÁ, Karlínské nároží – městský nájemní dům
(FA ČVUT v Praze, vedoucí práce Ing. arch. Michal Kuzemský)

Autorská zpráva:

Obsahem práce je projekt bytového domu na nároží ulic Křížíkova a Šaldova v pražské čtvrti Karlín. Dům je koncipován tak, aby kromě své hlavní funkce – městského nájemního bydlení - nabídl také univerzální komerční parter a luxusnější byty určené k prodeji, které pomohou s financováním stavby a provozu budovy.

Cílem projektu je z urbanistického hlediska především uzavření proluky v městském bloku a citlivé dotvoření a oživení chybějícího nároží. Hlavní část navrhované budovy ve tvaru L tak logicky kopíruje pravoúhlé trasování obou ulic a hmotově je dimenzována tak, aby nenásilně překlenula výrazný rozdíl ve výškách sousedních budov, a zároveň aby svým nárožím nenarušila homogenní charakter křižovatky. Dvorní křídlo budovy napojené na sousední objekt Cornlofts a navržený průchozí dvůr naopak pomáhají finalizovat prostředí celého vnitrobloku, upravují systém jeho fungování a dodávají mu karlínský charakter.

Tvar budovy i její fasáda jsou obecně navrženy tak, aby byl městský nájemní dům vnímán v kontextu okolní zástavby jako dílo soudobé architektury, ale zároveň aby nepůsobil cizorodě a vstřebával do sebe něco z karlínského genia loci. Poznávacím znamením budovy jsou okna na výšku téměř celého patra opatřená z venku jednotnou textilní roletou a vystupující římsové bločky. Dalším výrazným prvkem jsou zvlněné obvodové zdi ve vrchním, odstoupeném podlaží inspirované tvarem secesních arkýřů z okolí. Větší plasticitu fasádě dodává rovněž střídání balkónů a lodžii. Roh domu je diagonálně seříznutý a vytváří tak typické karlínské nároží.

Dům nabízí širokou škálu bytových dispozic od garsonek 1+KK až po komunitní byty 6+KK a je takpřipraven pokrýt potřeby a nároky rozmanitého socio-demografického spektra potenciálních městských nájemníků.

Hodnocení poroty:

Projekt městského nájemního domu na karlínském nároží představuje jednu z typických úloh potřeby doplnění nárožní proluky klasického bloku stabilizovaného městského území. Porota oceňuje řešení, které přináší téma přiměřenosti práce v daném prostoru, schopnost vyrovnat se s respektem s existujícími objekty ohraničujícími proluku a potřebné vnímání stavby jako součásti většího celku městského bloku. Navržené funkční využití je správné a pro lokalitu typické. Grafické ztvárnění návrhu je kultivované a odpovídající potřebě prezentace návrhu.

Zvláštní cena společnosti Zumtobel: MIROSLAV CHMEL, Divadlo hudby
(UMPRUM, vedoucí práce doc. Ing. Akad. arch. Jan Šěpka)

Autorská zpráva:

O nové budově divadla se uvažuje již od šedesátých let, kdy bylo pro stavbu vybráno Mariánské náměstí, lokalita v těsné návaznosti na historické jádro města a na budějovickou okružní třídu, která kopíruje stopu původního opevnění. Nově navržený urbanismus má za cíl zacelit městskou strukturu s těžištěm v budově divadla a nově definovaného náměstí.

V současné době jsou tendence zpřístupňovat divadelní instituce široké veřejnosti a městu. Již se nejedná o uzavřené budovy, které se otevírají pouze večer na dobu představení. Jsou to spíše živá společenská centra, přístupná po celý den, která jsou také doplněna o další funkce. Symbolem otevřenosti instituce a propojenosti s městem je v návrhu parter budovy, který je tvořen jedním veřejně přístupným interiérovým prostorem, foyer. Jeho kontinuální prostor je rozčleněn dvěma schodišti a šesti jádry. V jádrech jsou umístěny jednotlivé funkce divadla a dalších doprovodných programů, které se otevírají dle potřeby, nejsou na sebe plně závislé. Budova divadla je spojující platformou, živoucím prostorem, místem kde se míchá provoz divadla s městem. Jádra zároveň slouží jako nosná struktura budovy, v druhém patře protínají horizontální desku, kterou zároveň nesou. V desce jsou umístěny šatny a zázemí.

Pomyslným těžištěm domu je jádro s jevišti hlavního sálu, které je umístěno uprostřed. Když člověk prochází parterem domu může zároveň nahlédnout pod pokličku, jak se divadlo připravuje a jak vzniká. Zkoušky jednotlivých souborů odehrávající se v jádru se zkušebnami lze v přízemí sledovat skrze prosklenou stěnu.

Hodnocení poroty:

Autor staví koncept novostavby divadla a jeho finální hmotu na kontrastu dvou základních principů. Zatímco společná platforma a parter domu jsou jasně tvarovány urbanistickou strukturou města, objem divadelních sálů vytváří výrazný výtvarný prvek ztvárňující provoz divadla. Dialog obou principů, chaosu a řádu, vytváří žádoucí napětí. Suverénnost návrhu je oslabena navrženým dispozičním řešením.

O ČESKÉ KOMOŘE ARCHITEKTŮ

ČKA je samosprávným profesním sdružením s přeneseným výkonem státní správy, které bylo zřízeno zákonem č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. ČKA nese odpovědnost za profesionální, odborný a etický výkon profese architektů v ČR. Od začátku roku 2015 je Komora oficiálním připomínkovým místem pro zákony, právní úpravy a předpisy, které se týkají profese architekta. Od ledna 2016 je organizátorem soutěžní přehlídky Česká cena za architekturu. Od roku 2000 Komora rovněž pořádá Přehlídku diplomových prací a Poctu České komory architektů.

KONTAKT PRO MÉDIA

Tereza ZEMANOVA, tisková mluvčí České komory architektů,
e-mail: tereza.zemanova@cka.cz, mobil: +420 777 464 453

SLEDUJTE ČKA

Na novém portálu www.cka.cz a na [Facebooku](https://www.facebook.com/cka).